

Seis autores reivindican en un libro la “riqueza del pensamiento” de Maragall

El nuevo trabajo analiza los 40 años de trayectoria del expresidente de la Generalitat

EFE

Barcelona - 20 ABR 2017 - 23:09 CEST

El expresidente de la Generalitat, Pasqual Maragall (c), junto a su mujer, Diana Garrigosa (d), y el presidente de RBA, Ricardo Rodrigo (d). MARTA PÉREZ (EFE)

Los autores y académicos Jaume Badia, Jaume Bellmunt, Quim Brugué, Joan Fuster-Sobrepere, Oriol Nel-lo y Jaume Claret reivindican en un libro titulado *Pasqual Maragall. Pensament i acció* la “riqueza del pensamiento y del proyecto” del que fue presidente de la Generalitat entre 2003 y 2006.

Con motivo de la presentación del ensayo, la Fundación RBA organizó ayer en Barcelona un coloquio entre la periodista de EL PAÍS [Milagros Pérez Oliva](#) y el filósofo Josep Ramoneda sobre los 40 años de trayectoria política de Maragall, que asistió al acto acompañado de su esposa Diana Garrigosa, familiares y amigos.

PUBLICIDAD

Entre las autoridades que también acudieron al evento para arropar al expresidente destacaron la presidenta del Parlament, Carme Forcadell; el consejero de Salud, Toni Comín; el primer teniente de alcalde de Barcelona, Gerardo Pisarello; el también expresidente de la Generalitat José Montilla; el exvicepresidente del Gobierno Narcís Serra; el exalcalde de Barcelona Xavier Trias, y los exconsellers Antoni Castells y Joan Manuel Tresserras.

El libro, que retrata a Maragall como “una de las figuras catalanas contemporáneas de relevancia internacional”, aborda distintos “ejes decisivos” de su trayectoria política, que comenzó en 1959 con su militancia en el movimiento clandestino Nova Esquerra Universitària y que se prolongó hasta que abandonó el Palau de la Generalitat en 2006 tras haber sido el primer presidente catalán del PSC. Entre los ejes que trata el libro, destaca su concepción de la actividad política como “una herramienta de cambio social”, su “visión de una Cataluña proyectada hacia España y Europa” y el éxito de los Juegos Olímpicos de 1992 celebrados en Barcelona.

Asimismo, el ensayo defiende la “vigencia” de las “ideas e intuiciones” del expresidente y, sobre todo, “la continuidad de sus preocupaciones, tanto en el escenario político más próximo como a escala global”.

ARCHIVADO EN:

Pasqual Maragall · Cataluña · España

CONTENIDO PATROCINADO

La Bestia 2.0: la nueva limusina de Donald Trump continúa su desarrollo

(MOTOR.ES)

Descubre el nuevo Skoda Kodiaq desde 22.000€. Empieza una nueva era.

(ŠKODA)

Recetas de croquetas: La reivindicación de la cocreta

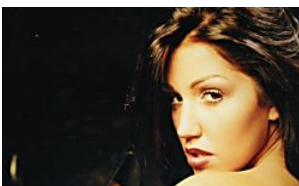
(GUÍA REPSOL)

25 cosas que debe tener todo campo de refugiados

(EACNUR.ORG)

Y ADEMÁS...

¿Qué fue de Nuria Bermúdez y a qué se dedica en la actualidad?

(TIKITAKAS)

Rossi al liderato año y medio después, desde Malasia 2015

(AS.COM)

Fernando Alonso explota y dice por la radio lo que todos sospechábamos

(CADENA SER)

Carrera perfecta para Márquez: victoria y cero de Maverick

(AS.COM)

recomendado por

© EDICIONES EL PAÍS S.L.

Contacto | Venta de contenidos | Publicidad | Aviso legal | Política cookies | Mapa | EL PAÍS en KIOSKOyMÁS | Índice | RSS |

Pensaments i accions d'un visionari

Ramoneda i Pérez Oliva reflexionen sobre la figura de Maragall

DANIEL VÁZQUEZ SALLÉS Barcelona ACTUALITZADA EL 21/04/2017 00:00

Josep Ramoneda i Milagros Pérez Oliva ahir debatent sobre la figura de Maragall a la seu de RBA a Barcelona. / MANOLO GARCIA

NOVETAT
EDITORIAL
DANIEL
VÁZQUEZ
SALLÉS
(/FIRMES/DANI
EL_VAZQUEZ_
SALLÉS/)

En arribar, totes les fileres capdavanteres romanen nues a l'espera que les nostres "atrocitats", tal com les anomenava en Raimon, ocupin les seves cadires. A l'auditori de la Fundació RBA, Milagros Pérez Oliva i Josep Ramoneda han estat reunits per conversar al voltant del llibre *Pasqual Maragall, pensament i acció* (RBA-La Magrana). El president de la Generalitat i alcalde Maragall és a la primera filera, com toca, al costat d'un altre president, Ricardo Rodrigo. "Aquell que es dedica a la cosa pública no està destinat a conservar les amistats". Josep Maria Vallès, introductor de l'acte, evoca una frase de Ciceró. No ha sigut el cas de Maragall, una figura controvertida i genial.

"Felicitó Josep Maria Vallès i Borja de Riquer per haver ideat un llibre que ben bé es podria anomenar *Maragall pour lui-même*", diu Ramoneda. Política, intel·lectual, identitària i tràgica, les quatre raons que envolten la figura del polític. "Sense un sentit tràgic de la vida és impossible afrontar la realitat", afegeix. La resta és pura ficció. Una capacitat de Maragall són les lliçons estratègiques que va donar, per exemple, aconseguint uns Jocs Olímpics quan el poder central no s'ho acabava de creure. Estratègia, anticipació, les habilitats de Maragall per advertir les conseqüències eren úniques.

Ramoneda passa la paraula a Oliva i no me'n puc estar d'evocar el Josep dels setanta, íntim amic del meu pare i membre de la boja redacció de *Por Favor*, on el whisky anava i venia com les anades i vingudes dels membres de la revista als jutjats franquistes. "M'he sentit emocionalment molt identificada amb aquest llibre... S'ha de recuperar el relat de Maragall", demana Oliva. Sense un líder que tingui grans projectes no es va enlloc, seria l'eslògan. Per a Oliva, el projecte que tenia Maragall era visionari.

Alcalde Maragall. President Maragall. El segon projecte de Maragall només va durar tres anys. El relat de Maragall sobre la Generalitat va arribar tard. La primera oportunitat va ser l'any 1999, però es va guanyar finalment l'any 2003. "Les segones oportunitats no són mai tan favorables", repeteix Oliva.

Ho diu des del punt de vista de l'anticipació sobre l'adversari. "Ho deixem aquí?", pregunta Ramoneda sorneguer. És broma. Falta parlar de la transformació de la ciutat, de les polítiques de distribució entre barris, fonamentals per fer una gran Barcelona. "La nostra generació farà la ciutat metropolitana". Ramoneda recorda una frase de l'homenatjat sobre un projecte que encara s'ha d'edificar. "Una de les més grans injustícies és la distorsió que s'ha fet de la seva persona". Oliva ho diu mirant a Carme Forcadell. "Sense l'actiu que va deixar Maragall, Catalunya no podria afrontar el reptes actuals".

La distància -fa 10 anys que Maragall va abandonar la política- facilita mirar l'horitzó amb els ulls d'en Pasqual. Aquests homes i dones que ocupen les primeres fileres no ho posaran gens fàcil.

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_6a3471b0?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/share?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_6a3471b0%3Fs%3Dt&via=ARAopinio&text=Pensai)

Subscriu-t'hi (<https://subscripcions.ara.cat/>)

Accedeix (https://www.ara.cat/login.html?backURL=http://www.ara.cat/opinio/Pensaments-accions-dun-visionari_0_1781821872.html)

([/](#)) [© ARA Manifest fundacional \(/manifest_fundacional.html\)](#) [Qui som \(/qui_som.html\)](#) [Publicitat \(/publicitat.html\)](#) [Avis legal \(/avis_legal.html\)](#) [Contacte](#)

[\(/contacte.html\)](#)

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència (<http://presidencia.gencat.cat/ca/>)

OPINIÓ

Maragall per ell mateix

L'expolític es revela com un polític singular, perquè combina la raó política, la raó intel·lectual, la raó identitària i fins i tot la raó tràgica

JOSEP RAMONEDA

21 ABR 2017 - 14:39 CEST

Pasqual Maragall, durant l'acte de presentació del llibre. EFE

Pasqual Maragall, pensament i acció és un llibre col·lectiu que, de fet, es podria titular, a la manera d'una clàssica col·lecció francesa, *Maragall par lui-même*. Promogut per la Fundació Catalunya Europa, l'encert del projecte rau en la perspectiva adoptada. No és una biografia, tampoc un treball acadèmic, és l'intent de persones que l'han conegut i hi han treballat de recuperar la seva veu, de resseguir la seva trajectòria a partir de les seves pròpies paraules.

De la lectura d'aquest treball em vaig quedar amb quatre idees: la singularitat d'un polític amb sentit tràgic; alguns ensenyaments sobre la gestió política de les relacions de forces; l'anticipació de problemes que avui són molt actuals; i, com a coda, alguns debats d'ahir que sembla que no és de bon gust recordar avui, tot i que siguin reg subterrani del nostre present.

Maragall es revela com un polític singular, perquè combina la raó política, la raó intel·lectual, la raó identitària i fins i tot la raó tràgica. Un compost poc habitual que generava desconcert. La raó intel·lectual és dubitativa i la raó política és maniquea, obligada a escollir sota la pressió d'inèrcies alienes a un mateix. El mateix Maragall ho expressa així: "L'acció continuada acaba per fer oblidar les causes, els objectius que la motiven". La raó identitària (que es nodreix dels sentiments i de l'economia del desig) s'articula en Maragall en un sistema de cercles que es van anellant: la família, els amics, la classe (el rerefons de la seva condició burgesa), les pàtries, el món. I d'aquesta emergeix el sentiment tràgic: Maragall té ple sentit de la finitud i de la contingència, pròpies de la nostra condició. I el porta a la política. Hi ha un text seu del 2002 que és molt revelador: "En això, el marxisme i el nacionalisme s'assemblen molt: tots dos són del segle més optimista que hi ha hagut fins ara, que és el segle XIX. El reformista, aristotèlic o kantianista té la dificultat d'haver de comprovar a través de l'acció la licitud del seu pensament". I la realitat és molt rugosa.

Maragall capta les relacions, de vegades s'estavella, de vegades se surt amb la seva. Però és notable l'habilitat amb què va utilitzar una marca internacional popular, els Jocs Olímpics, com a instrument per fer caure les resistències d'altres poders –des de la Generalitat convergent al Govern socialista de Madrid. Ens va dir el ministre Fernández Ordóñez a Martí Gómez i a mi que mai s'hauria imaginat que si un dia Espanya organitzava uns Jocs Olímpics no fossin a Madrid. I va afegir: "Si Barcelona se'ls va endur va ser perquè ens va agafar per sorpresa: quan es va llançar el projecte no ens ho vam creure i quan ens vam adonar que anava de debò ja era massa tard". El sentit de l'oportunitat: una lliçó d'estratègia generalitzable, que li va permetre fer que els altres es pleguessin als seus objectius: posar Barcelona al mapa, actualitzar les infraestructures, convertir-la en ciutat d'acollida i inversió i recuperar la confiança dels ciutadans en les seves pròpies forces.

Maragall tenia intuïcions que de vegades l'induíen a donar etapes per superades abans d'hora. Quan encara sonaven les fanfàrries del triomf d'Occident en la Guerra Freda, en ple triomf de la socialdemocràcia *bling-bling* (Blair, Schroeder), Maragall ja va assenyalar tres qüestions que vint anys més tard segueixen pendents i es reconeixen com a causes de l'actual crisi de la democràcia representativa: la urgència de repensar les tesis de la socialdemocràcia i les pràctiques de l'Estat del benestar; l'obligació de construir noves formes de relació entre les institucions, els partits i la ciutadania; i la necessitat de definir un nou marc de relacions dels poders públics a escala catalana, ibèrica i europea.

Al final del llibre, Jaume Badia recorda la treva olímpica com una breu suspensió de les dures pugnes que Maragall va sostenir amb el seu propi partit, amb el pujolisme i amb els governs socialistes espanyols. Una confrontació ideològica que va vestir el peculiar bipartidisme gairebé perfecte que va permetre a convergents i socialistes repartir-se el poder gairebé sense disputar-se'l. La Catalunya nació de Pujol i la Catalunya ciutat de Maragall poden semblar avui un debat anacrònic. Però el bipartidisme es va acabar quan Maragall va ser escollit president. Quan es va destapar l'olla, es va alliberar una gran pressió. D'aquella inundació va sorgir un procés de canvi que encara no s'ha acabat.

ARXIVAT A:

Opinió · Pasqual Maragall

CONTENIDO PATROCINADO

¿Como limpiar su PC? ¡Siga los consejos y las descargas recomendadas para limpiar

(ONSAFE SOFTWARE)

Los influencers de Instagram y el fin de su negocio publicitario

(BOLSAMANÍA)

Mi cuenta remunerada no me da nada, ¿qué alternativas tengo?

(BLOG FINIZENS)

Descubre cómo conseguir muestras gratis

(MUESTRASACASA)

Y ADEMÁS...

Día del Libro: ¿Por qué se celebra el 23 de abril?

(TIKITAKAS)

Muere Pere Tàpies a los 70 años

(TIKITAKAS)

Blake Lively, enfadada: "¿Le preguntaría eso a un hombre?"

(TIKITAKAS)

Bertín demuestra con fotos que Antonio Recio "estaba bueno" y Twitter estalla

(HUFFINGTON POST)

recomendado por

© EDICIONES EL PAÍS S.L.

Contacte | Venda de Continguts | Publicitat | Avís legal | Política cookies | Mapa | EL PAÍS a KIOSKO y MÁS | Índex | RSS |

LLIBRES

'Pasqual Maragall. Pensament i acció': reivindicació del maragallisme

Gustau Nerín Foto: Sergi Alcàzar Barcelona. Dijous, 20 d'abril de 2017

La **Fundació Catalunya Europa** ha volgut aprofitar la proximitat de Sant Jordi per presentar una obra coordinada per Jaume Claret: **Pasqual Maragall. Pensament i acció** (editorial La Magrana). Els autors de l'obra són **Jaume Badia, Jaume Bellmunt, Quim Brugué, Joan Fuster-Sobrepere i Oriol Nel·lo**. Es tracta d'un llibre que tot i que afirma evitar "temptacions hagiogràfiques, lectures teleològiques i aproximacions maniquees", no amaga l'admiració que genera Maragall entre els autors. I defensa "la pertinència de recuperar el pensament i l'obra política d'algú tan compromès amb la civilitat com Pasqual Maragall". De fet, els autors de l'obra van ser estrets col·laboradors de l'exalcalde i expresident de la Generalitat, i en reivindicar la tasca de Maragall, també estan reivindicant la pròpia.

Acte amb incondicionals

Per presentar aquest llibre, ha tingut lloc una conversa entre **Milagros Pérez Oliva i Josep Ramoneda**. A l'acte, molt concorregut, hi han assistit diverses personalitats: la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, el primer tinent d'alcalde de Barcelona, Gerardo Pisarello, el Diputat de Cultura de la Diputació de Barcelona, Juanjo Puigcorbó, l'ex president José Montilla, el conseller de Salut Antoni Comín, el dirigent socialista Miquel Iceta... I molts regidors i alts càrrecs de l'Ajuntament del període en què Maragall era alcalde. Josep Ramoneda, des de l'escenari, ironitzava que la majoria dels presents coneixien Maragall molt millor que ell. **Josep Maria Vallès**, de la Fundació Catalunya Europa, promotora de la publicació, ha afirmat que el motiu d'aquesta publicació respon a que "era necessari fer un inventari de les reflexions i accions de Maragall durant el seu temps d'acció política".

Maragall per sí mateix

En el diàleg, el filòsof Josep Ramoneda ha destacat la qualitat del treball dels 5 autors, que donen la paraula a Maragall tot buscant textos de l'ex alcalde que estaven molt oblidats i que han estat capaços d'establir distàncies envers Maragall. Ramoneda ha destacat que Maragall és una personalitat singular en el món de la política, amb un gran sentit de l'oportunitat, de l'ocasió, però alhora amb una gran conseqüència. Milagros Pérez Oliva afirma que la imatge de Maragall ha estat distorsionada pels mitjans i que aquest llibre ofereix un nou relat que reivindica la veritat sobre un personatge "que com més passa més respecte guanya". Pérez Oliva ha apuntat que el projecte de Maragall "visionari, global i coherent" era molt avançat, però que li van manca l'oportunitat i les complicitats. Ha defensat que Maragall, que havia materialitzat un gran projecte per a Barcelona, no va poder materialitzar el seu gran projecte per a Catalunya per falta d'oportunitats, però no perquè no fos adequat.

Cinc visions

El llibre s'estructura en 5 capítols. Joan Fuster-Sobrepera, a "La política és la gent" aborda la vida política de Maragall, sobretot des del seu punt de vista de la seva activitat partidista i institucional. El geògraf Oriol Nel·lo, a "La ciutat de Pasqual Maragall", planteja les relacions de Maragall amb el seu projecte urbà per Barcelona. Quim Brugué, a "Polítiques públiques i ciutadania", s'enfronta a la faceta de Maragall com a gestor de la cosa pública, especialment en el seu període com a president de la Generalitat. Jaume Bellmunt analitza el que anomena "L'acció catalana", els vincles de la trajectòria de Pasqual Maragall amb el catalanisme, però també les seves relacions amb Espanya, amb Europa i amb el món. Per acabar, Jaume Badia fa un petit epíleg sobre la Barcelona Olímpica de Maragall, potser el moment estelar de la seva carrera, en què va gaudir d'una "treva" en què va poder treballar amb una certa sintonia amb Convergència i Unió i amb el PSOE.

Pasqual Maragall: una vida en política

Pasqual Maragall i Mira (1941), nét del poeta **Joan Maragall**, va començar a entrar en política, de la mà de l'**Associació Democràtica Popular de Catalunya**, quan estudiava a la universitat. Quan es va llicenciar va passar a treballar a l'**Ajuntament de Barcelona**, a l'àrea d'urbanisme, com a economista. Passaria per **Convergència Socialista de Catalunya** abans d'incorporar-se al **PSC**. A les primeres eleccions democràtiques seria elegit regidor i seria designat tinent d'alcalde de Reforma Administrativa i Hisenda. El 1982, quan l'alcalde Narcís Serra va ser nomenat ministre de Defensa, Maragall va ocupar l'**alcaldia**, càrrec que mantindria fins el 1997. En aquest període va aconseguir que es concedís a Barcelona l'organització dels **Jocs Olímpics de 1992 i que la ciutat experimentés una transformació espectacular**. El 1999 es va presentar a les eleccions a la Generalitat, com a candidat del PSC, però no va aconseguir superar en escons a Convergència i Unió, i Jordi Pujol va ser reelegit. El 2003, gràcies a la formació d'un tripartit, va ser elegit **president de la Generalitat**. Des d'allà va impulsar l'aprovació d'un nou **Estatut**, que més tard patiria grans retalls. El 2006 va deixar el càrrec. El 2007 va abandonar el PSC per considerar que el PSOE no els havia donat el suport que els havia promès. Aquell mateix any va anunciar que se li havia diagnosticat **alzheimer** i va organitzar una fundació per lluitar contra aquesta malaltia.

A contracorrent

Simptomàticament, el llibre té el suport de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya. Evidentment, som molt lluny dels temps en que l'Ajuntament maragallià es duia a matar amb la Generalitat pujolista. El temps ha passat i s'ha endut per endavant tot un cicle polític. Convergència ja no existeix; els Maragall ja no són al PSC; Pujol ha passat de ser un mite a ser repudiat unànimement... Ara, malgrat tot, aquest llibre va a contracorrent. Pretén reivindicar les virtuts de la política de l'Espanya de la transició i de la primera democràcia, quan aquesta cada cop està més que desprestigiada. Cada cop hi ha més crítiques a la timidesa en els canvis en la transició, a la falta de decisió en enfrontar-se a les supervivències de la dictadura, a la corrupció en que van caure els grans partits, a les estretes relacions entre les elits polítiques i les econòmiques, a l'especulació immobiliària que va dur a la bombolla, al model turístic que ara fa la vida impossible als ciutadans... Josep Ramoneda ha reconegut que quan Maragall va arribar a la Presidència de la Generalitat, es va destapar l'olla del sistema bipartidista vigent fins aleshores; i que aquella olla estava en plena ebullició. El vessament era inevitable: "i encara continua", afirma Ramoneda. O potser ja no queda res de sopa dins l'olla. Sembla ser que la dinàmica política ha passat pàgina, definitivament, al maragallisme.

Animen tots els ciutadans a participar i gaudir de la Diada regalant llibres i roses

- El president Puigdemont tria *Rosa de cendra*, de Pilar Rahola, Premi Ramon Llull 2017, mentre que el vicepresident Junqueras opta per *Quan arriba la penombra*, de Jaume Cabré
- La consellera de la Presidència i portaveu del Govern, Neus Munté, recomana *La senyora Stendhal* de Rafel Nadal i *Curs de feminisme per microones* de Natza Ferrer
- La poesia és el gènere escollit pel conseller de Cultura, Santi Vila, que recomana *Llibres de poesia 1904-1924* de Josep Carner
- *Un home cau*, de Jordi Basté; *Argelagues* de Gemma Ruiz, el *Silenci del far* d'Albert Jubany o *Vida familiar* de Jenn Díaz, són altres dels llibres recomanats pels consellers del Govern

El president i els consellers animen tots els ciutadans a participar i gaudir de la diada de Sant Jordi llegint i regalant llibres i roses. Aquesta és la tria de llibres que enguany han fet els membres del Govern.

President de la Generalitat, Carles Puigdemont

El president de la Generalitat recomana *Rosa de cendra* (*Columna*) de Pilar Rahola, una novel·la sobre la Setmana Tràgica que ens explica d'on venim i també com som avui i que va ser guardonada amb el premi Ramon Llull 2017.

Vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, Oriol Junqueras

El llibre de relats *Quan arriba la penombra* (Proa) de Jaume Cabré és l'elecció del Vicepresident Oriol Junqueras que també afegeix a la tria la novel·la de Jordi Basté i Marc Artigau *Un home cau* (Rosa dels Vents) i l'assaig polític *La república possible* (Ara Llibres) d'Antonio Baños.

Consellera de la Presidència i portaveu del Govern, Neus Munté

La consellera Neus Munté recomana la darrera novel·la de l'escriptor i periodista Rafel Nadal, *La senyora Stendhal* (*Columna*) i la novel·la històrica *El Càtar proscrit* (*Columna*) de Jaume Clotet, afegeix a les seves recomanacions el llibre *Curs de feminisme per a microones* de la periodista Natza Farré, un assaig que reivindica amb humor i ironia el paper del feminisme en la nostra societat.

Conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, Raül Romeva

El conseller Romeva, que també se suma a la recomanació del darrer llibre de Jaume Cabré *Quan arriba la penombra* (Proa) afegeix a la seva tria *La dona del cadillac* (Proa) de Joan Carreras.

Consellera d'Ensenyament, Meritxell Ruiz

Meritxell Ruiz suggereix l'assaig *Transformar la adversitat* (Plataforma Editorial) del pedagog Xavier Melgarejo, que va morir el febrer d'enguany. També recomana la darrera novel·la de l'escriptora reusenca Marta Magrinyà *La força del vent* (Cossetània)

Conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull

La primera elecció del conseller Rull és un manual sobre la lluita contra el canvi climàtic, *Stop al canvi climàtic* (Cossetània) signat pel meteoròleg Francesc Mauri i se suma als consellers que també opten per la darrera obra de relats de Jaume Cabré.

Consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, Meritxell Borràs

La titular de Governació també es decanta per la darrera novel·la de la periodista i escriptora Pilar Rahola, *Rosa de Cendra*, i recomana l'assaig *Sàpiens - Una breu història de la humanitat* (Edicions 62) de l'historiador israelià Yuval Noah Harari

Conseller de Salut, Toni Comín

El conseller Comin proposa dos assajos, **Justícia i legalitat de la secessió** (Institut d'Estudis Autonòmics) de Pau Bossacoma i Busquets i **Pasqual Maragall, pensament i acció** (La Magrana) obra coordinada per Jaume Claret. Completa la seva selecció amb un clàssic de la poesia universal, **Los himnos de Tubinga** (Hiperión) de Friedrich Hölderlin

Consellera de Treball, Afers Socials i Famílies, Dolors Bassa

Argelagues (Proa), debut literari de la periodista cultural Gemma Ruiz és la novel·la recomanada per la consellera Dolors Bassa, una història on tres dones lluiten, al llarg del segle XX, per obrir-se camí en el món laboral de les fàbriques tèxtils del Vallès i per tirar endavant la família.

Conseller d'Interior, Jordi Jané

El conseller Jané recomana la darrera novel·la del periodista Antoni Coll i Gilabert , **Cuando veais que la luna os sonrie** (Arola) i l'estudi **Elenc Artístic Arbocenc. Cent anys** (Publicacions de l'Abadia de Montserrat) de la llicenciada i doctora en Filologia Catalana M. Teresa Rafecas. El conseller Jané també inclou en la seva tria la novel·la **Rosa de Cendra**.

Conseller de Cultura, Santi Vila

La poesia és el gènere escollit pel conseller de Cultura, Santi Vila que recomana **Libres de poesia 1904-1924** de Josep Carner, l'edició definitiva de la poesia de la primera edat de Carner a cura de Jaume Coll. Afegeix a les seves recomanacions **El Cavaller Floïd** (Proa) de Genís Sinca, un retrat de l'home de negocis i mecenes catalanista Joan B. Cendrós.

Conseller d'Empresa i Coneixement, Jordi Baiget

Jordi Baiget s'inclina per la novel·la negra amb **La caixa negra** (Pagès) de Marc Pons i l'assaig **La cuarta revolució industrial** (Debate) de Klaus Schwab, un llibre sobre el canvi de paradigma que viu la nostra societat escrit pel fundador del Fòrum Davos.

Conseller de Justícia, Carles Mundó

La senyora Stendhal (Columna) de Rafel Nadal també és la novel·la escollida pel conseller de Justícia que també recomana **El silenci del far** (Periscopi), novel·la amb la que Albert Jubany va irrompre al panorama literari català.

Consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, Meritxell Serret

Finalment, la consellera Serret opta per dues obres de relats. La primera, el recull de vuit narracions **Les tombes buides**, (Cossetània Edicions) de Marc Masdeu, Primer Premi de Narrativa Món Rural i el recull de contes **Vida familiar** (Proa) de Jenn Díaz, Premi Mercè Rodoreda 2016.

Canvi d'òptica

JOAN-LLUÍS MARFANY, l'historiador del catalanisme

INMA SAINZ DE BARANDA

Durant els darrers anys el gruix de la no-ficció sobre el país havia quedat imantada pel procés de sobiranització. La mutació ha estat forta –com evidència *El tsunami* de Joan B. Culla–, però s'albira un canvi. Els millors llibres d'història i reflexió publicats darrerament eixamplen els centres d'interès i introdueixen complexitat en la comprensió dels nostres passats.

Joan-Lluís Marfany

Nacionalisme espanyol i catalanitat.

EDICIONS 62

Hi ha una visió tradicional que vincula el sorgiment del moviment del catalanisme a la recuperació de l'ús literari de la llengua a partir de les trobes que el 1833 B.C. Aribau va escriure a Madrid estant. A aquesta interpretació teològica del passat de la cultura catalana el professor Joan-Lluís Marfany li ha clavat una demolidora estaca d'erudició. Després d'anys de recerca i d'imposar-se el necessari canvi d'òptica metodològic (considerar també com a objecte d'estudi el corpus textual escrit en castellà a Catalunya), el seu assaig *Nacionalisme espanyol i ca-*

tanitat desmunta el mite de la Renaixença. A banda de generar debat intel·lectual, als lectors els hi ha interessat. Malgrat les nou centes pàgines, el llibre ja va per la segona edició.

Allò que Marfany ha trobat als arxius, llegint obres de naturalesa i tipologia molt diversa, és que durant la primera meitat del segle XIX la principal aportació de cultura política que es va fer a Catalunya va ser la construcció de nació espanyola. És un procés convergent amb el sorgiment del nacionalisme espanyol, després de la Guerra del Francès, i la progressiva consolidació d'una classe burgesa a Catalunya que tenia l'afany de projectar-se sobre el conjunt del país. Aquesta operació política ni implicava invisibilitzar una consciència de catalanitat i, de fet, a mesura que passaven els anys, s'anirien produint gradacions en l'expressió d'una identitat regional sense trencar, això sí, el marc espanyol com a principal referent nacional.

Francisco Candel

El gran dolor del mundo. DEBATE

Tot i que les primeres mostres són

bastant remotes, de mitjans dels anys quaranta, el gruix d'aquest dietari testimonial que ara es publica, tan valuós com inesperat, és d'un tram de la història recent que fins ara havia estat més mitificada que ben explicada: els darrers quinze anys del fervor de l'oposició al franquisme.

Convertit en un novel·lista d'èxit i polèmic, massacrada per la censura, el Francisco Candel (Casas Altas, 1925-Barcelona, 2007) que de manera sistemàtica redacta aquest dietari és un home caracteritzat per una tristesa irònica i alhora benintencionada, un home sempre atent a qualsevol mostra i manifestació d'activitat per acabar amb la dictadura. Molts dels fets eren coneguts, però fins ara no havien trobat el seu cronista. El metòdic Candel, amb un talent notable per la descripció, aixeca acta.

El principal interès que presenta aquest *El gran dolor del mundo* no és la profunditat de la lupa que l'autor col·loca sobre ell mateix i sobre la seva realitat, sinó l'extensió d'una mirada sobre un món que també era el nostre i que hem oblidat. Des de la parròquia on vivia primer i des del pis de protecció oficial on es va instal·lar després, el Paco Candel d'*Els altres catalans* s'autoretrata en aquestes pàgines com un modest cartògraf

de les ciutats invisibles –amb uns personatges de la barriada, pobres i esperpèntics, que no deixen de reparèixer un cop i un altre–; i aquest paper, assumit sense èmfasi i sempre pendent d'arribar a final de mes, és el que el transforma en tot un referent amb capacitat civil per mobilitzar la bona gent que el va reconèixer com un símbol.

Pasqual Maragall

Pasqual Maragall. Pensament i acció. RBA

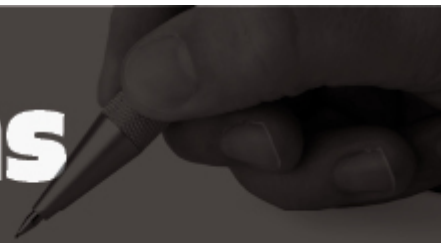
A la borsa dels valors de la política catalana, la cotització de la figura de Pasqual Maragall (Barcelona, 1941) està a l'alça. Però no és un personatge fàcil de sistematitzar. Les seves preocupacions i la seva manera de concebre l'acció pública, començant per una preocupació constant sobre el fet urbà, no són assimilables a les del catalanisme convencional. Per això les eines d'anàlisi tradicionals amb prou feines serveixen. No és que fos un excèntric. Era un heterodox que ens és atípic: fou un social liberal que va situar el nucli de l'acció no en la nació sinó en la gent.

El volum col·lectiu *Pasqual Maragall. Pensament i acció*, coordinat per Jaume Claret, és una passa de gegant per comprendre la singularitat del polític que va liderar l'èxit més sòlid del catalanisme contemporani: fer de Barcelona un referent de bona vida, alhora català, espanyol i internacional.

La idea inicial de la Fundació Catalunya Europa –impulsora d'aquest volum– era posar l'obra escrita de Pasqual Maragall a l'abast dels lectors, però aquest plantejament xocava amb una nova singularitat: els textos de Maragall no són els d'un teòric sinó els d'un polític que, abans que res, pretenia convertir la solidesa del pensament en acció transformadora. Calia explicar globalment aquests vasos comunicants. Per això els quatre assaigs que integren el llibre, més una coda sobre els Jocs Olímpics del 1992, encerten interrelacionant les idees amb les realitats. Els seus autors –egregis representants d'una il·lustració catalana i socialista avui en implosió– hi van col·laborar durant diverses etapes de la seva vida i, des d'angles diversos, proposen la visió més profunda que fins al moment s'ha construït sobre Pasqual Maragall. |

(/catalunyaplural/)

opinions

En deute amb Pasqual Maragall i amb nosaltres mateixos

▶ Els Jocs Olímpics del 1992 són un dels millors records col·lectius de les últimes dècades en aquest país

Xavier Febrés (/autores/xavier_febres/)

24/04/2017 - 06:00h

El 25 de juliol vinent s'escau el 25 aniversari de la inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992, l'esdeveniment que va contribuir més clarament al tomb social iniciat en aquest país amb el postfranquisme. La demostració de la capacitat de la capital catalana per organitzar de manera moderna i eficient una cita mundial d'aquelles dimensions no només es va traduir en la posada al dia de les infraestructures urbanístiques. Va significar sobretot una injecció d'autoconfiança, de fe demostrada en les pròpies forces, d'admiració local i internacional, de visió de futur.

Els Jocs Olímpics del 1992 són un dels millors records col·lectius de les últimes dècades en aquest país. Mereixerien per tant que el 25 aniversari fos commemorat d'una manera que es trobés a l'altura del que van suposar. És possible que no sigui així per pura gasiveria institucional, per "*l'avara povertà di Catalogna*" que el Dant ja denunciava a la Divina Comèdia fa set segles.

D'entrada, no s'ha publicat cap llibre, estudi o assaig que repassi i interpreti de manera reconeguda i global allò que van significar l'organització, la celebració i les derivacions de les Olimpíades barcelonines. La mateixa carència s'aplica al maragallisme en general. Una deriva de l'altra. Fora de *La gota malaia: una biografia de Pasqual Maragall*, publicat el 1998 pels periodistes Lluís Mauri i Lluís Uría, i de les pròpies memòries *Oda Inacabada* editades el 2008, no s'ha elaborat una visió de conjunt sobre el caràcter i l'impacte del maragallisme. La setmana passada es va presentar el llibre col·lectiu *Pasqual Maragall, pensament i acció*.

Un repàs al capítol *Llibres sobre Pasqual Maragall* al web oficial de la seva fundació il·lustra d'un sol cop d'ull la limitació d'uns treballs que només s'han aproximat a les palpentes, fins ara, a aquella visió de conjunt pendent. La mateixa limitació apareix al web del 25 aniversari dels Jocs Olímpics de Barcelona i la seva agenda d'actes previstos.

La culpa no és de les pàgines web, sinó d'aquella manca d'interpretació de fons d'un esdeveniment de primera importància pel que va mobilitzar en la psicologia col·lectiva més encara que per la llista d'obres urbanístiques o competicions concretes. La modernitat i l'eficiència que va palesar l'organització dels Jocs no s'ha aplicat fins ara a interpretar-los sociològicament, a fixar-ne un record que englobi tot allò que van significar en els corrents de fons de la mentalitat i la vida del país. També per això estem en deute amb Pasqual Maragall, i amb nosaltres mateixos.

24/04/2017 - 06:00h

También en eldiario.es

OPINIONS
França,
hora
zero

COMUNITAT VALENCIANA

Guerra entre la protectora Modeprán i l'Ajuntament ecologista de Ribó

Carlos Navarro Castelló

CULTURA

UN LIBRO PARA RECUPERAR A PASQUAL MARAGALL

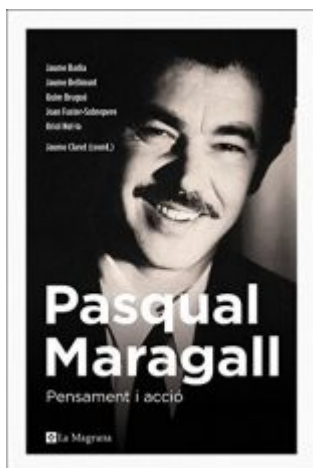
23 ABRIL 2017 | EDITOR | DEIXA UN COMENTARI

M. Eugenia Ibáñez

Periodista

Fue un acto social en toda regla. Un encuentro de algo más de cuatrocientas personas que, quizá, hacía mucho tiempo que no se hablaban, bien porque no habían tenido ocasión, bien porque, simplemente, con el paso de los años optaron por ignorarse. Pero el motivo de la convocatoria –la presentación del libro sobre Pasqual Maragall– facilitó reencuentros efusivos y justificó saludos de compromiso.

Si el personaje que aglutinó ese acto multitudinario hubiera podido participar en la confección de la lista de invitados seguro que hubiera reducido el grupo a la mitad, y si ese día se hubiera levantado con el ceño fruncido el listado no hubiera sobrepasado el tercio de los presentes en el auditorio de **RBA**, la editora de *Pasqual Maragall, pensament i acció*, publicación cuya presentación convocó a políticos en activo y pasivo, empresarios, arquitectos, socialistas en el pasado o

en el presente, funcionarios, exfuncionarios, altos cargos de ayer y de hoy y curiosos varios. ¿Algo en común en ese grupo? Su relación, próxima o lejana, con el que fuera alcalde y president de la Generalitat y, además, la alta edad media de la mayoría, en especial la de los situados en el bloque de asientos VIP. Bien parecía la despedida de una generación con pasado influyente en la historia de Barcelona y Catalunya con el testimonio de un silencioso Pasqual Maragall, probablemente el político que con sus luces y sombras mayor carisma ha conseguido en este país. Y quizá por eso mismo, por las huellas que Maragall dejó, por el liderazgo

que ejerció, se echaba en falta en el auditorio la presencia de una generación joven que tomara nota, para lo bueno y para lo malo, de lo que allí estaba presente. Pero el acto no tenía vocación ejemplarizante, de lo contrario muchos de los presentes no hubieran debido ir. Solo se trataba de presentar un libro. *Pasqual Maragall, pensament i acció* es un trabajo colectivo de cinco hombres, cuatro en condición de autores –**Jaume Badia, Jaume Bellmunt, Quim Brugué, Joan Fuster-Sobrepere y Oriol Nel·lo**– y un coordinador, Jaume Claret. El libro se ha basado en textos, entrevistas y declaraciones del propio Maragall para recuperar así su discurso político, reflexiones, ideología, gestión y capacidad para ofrecer soluciones quizás no comprendidas en su momento pero necesarias hoy. El acto consistió en una conversación entre Josep Ramoneda, periodista y filósofo, y Milagros Pérez Oliva, periodista, que fueron más allá del mero análisis del contenido del libro y ofrecieron una visión más personal de lo que significó la figura de Maragall, los problemas a los que debió enfrentarse y la escasa ayuda que encontró en su propio partido.

Media hora después de concluido ese diálogo, Pasqual Maragall, discretamente sentado en la terraza del auditorio, le dijo a su esposa, Diana Garrigosa, que quería irse a casa. Poco antes había abandonado el auditorio Narcís Serra cuya entrada por el acceso reservado a los VIP había sido recibido por el silbido de uno de los presentes, alguien que hubiera preferido evitar el sonrojo que causaba la desinhibida presencia del exalcalde y exministro, con dos causas judiciales pendientes, acusado de administración desleal y gestión ruinosa de Catalunya Caixa durante su presidencia. Pero solo se trataba de la presentación de un libro.

Cospedal se queja a EE UU por no ser informada del ataque a Siria con buques de Rota

MIGUEL GONZÁLEZ, Madrid

La ministra de Defensa, María Dolores Cospedal, trasladó el pasado lunes al secretario de Defensa estadounidense, James Mattis, las quejas del Gobierno español por no haber sido informado previa-

mente del lanzamiento de misiles Tomahawk realizado el pasado 8 de abril contra la base siria de Shayrat, en represalia por el ataque químico de Idlib. Los misiles fueron lanzados por los destructores USS Ross y USS Porter, con base en Rota (Cádiz).

No fue una protesta formal, pero la ministra de Defensa sí trasladó a su homólogo estadounidense el malestar español por la falta de información previa sobre el ataque, según fuentes gubernamentales. La conversación se produjo el lunes, cuando Mattis telefoneó a Cospedal en respuesta a una llamada suya. Ambos se conocen personalmente, ya que el secretario de Defensa la recibió el 23 de marzo en el Pentágono.

El Gobierno español asume que el vigente convenio defensivo no obligaba a Washington a pedir autorización para emplear esos destructores en el ataque contra el régimen de Damasco. El argumento para obviar esta autorización es que cuando el USS Porter y el USS Ross zarparon de la base gaditana aún no se había producido el ataque con armas químicas ni se había decidido la represalia.

Pese a ello, fuentes gubernamentales alegan que, al estar basados en su territorio los buques que realizaron el ataque, existía una "obligación política, aunque no legal", de informar a España, ya que lo contrario dejaba en una situación políticamente comprometida a un Gobierno aliado como el español, que respaldó a posteriori la acción unilateral estadounidense. Ese fue el argumento que Cospedal trasladó a su interlocutor y que este "comprendió", según las fuentes consultadas.

Una carta 'a posteriori'

Mattis solo llamó antes del ataque al secretario general de la OTAN, Jens Stoltenberg, quien no trasladó la información a los socios de la Alianza. El Gobierno español, al igual que la mayoría de los aliados, fue informado a través de una carta del embajador estadounidense en la OTAN,

que conoció cuando el ataque a la base aérea siria ya era de dominio público.

España no se habría visto directamente concernida si el Pentágono, al contrario que en otras ocasiones, no hubiera revelado la identidad de los dos destructores que lanzaron los 59 misiles Tomahawk. Incluso se difundió la llamada que hizo el presidente Donald Trump a los comandantes de los dos buques para felicitarles por la acción.

El USS Porter, que zarpó el 30 de noviembre, regresó a Rota el 12 de abril, mientras que el USS Ross aún no ha vuelto.

La conversación entre Cospedal y Mattis la dio a conocer el pasado miércoles en el Congreso el nuevo embajador en Washington, Pedro Morenés. Un portavoz de Defensa confirmó su existencia, sin detallar su contenido.

Seis autores reivindican en un libro la "riqueza del pensamiento" de Pasqual Maragall

El trabajo analiza los 40 años de trayectoria del expresidente catalán

EFE, Barcelona

Los autores y académicos Jaume Badia, Jaume Bellmunt, Quim Brugué, Joan Fuster-Sobrepere, Oriol Nel·lo y Jaume Claret reivindican en un libro titulado *Pasqual Maragall. Pensament i acció* la "riqueza del pensamiento y del proyecto" del que fue presidente de la Generalitat entre 2003 y 2006.

Con motivo de la presentación del ensayo, la Fundación RBA organizó ayer en Barcelona un coloquio entre la periodista de EL PAÍS Milagros Pérez Oliva y el filósofo Josep Ramoneda sobre los 40 años de trayectoria política de Maragall, que asistió al acto acompañado de su esposa Diana Garrigosa y familiares.

Entre las autoridades que acudieron al evento para arropar al expresidente destacan la presidenta del Parlament, Carme Forcadell; el consejero de Salud, Toni Comín; el primer teniente de alcalde de Barcelona,

Gerardo Pisarello; el también expresidente José Montilla; el exvicepresidente del Gobierno central Narcís Serra; el exalcalde de Barcelona Xavier Trias, y los exconsellers Antoni Castells y Joan Manuel Tresserras.

El libro, que retrata a Maragall como "una de las figuras catalanas contemporáneas de relevancia internacional", aborda distintos "ejes decisivos" de su trayectoria política, que comenzó en 1959 con su militancia en el movimiento clandestino Nova Esquerra Universitària y que se prolongó hasta que abandonó el Palau de la Generalitat en 2006 tras haber sido el primer presidente catalán del PSC. Entre los ejes que trata el libro, destaca su concepción de la actividad política como "una herramienta de cambio social", su "visión de una Cataluña proyectada hacia España y Europa" y el éxito de los Juegos Olímpicos de 1992 celebrados en Barcelona.

Lotería Nacional		SORTEO DEL JUEVES		SORTEO 31/17		SORTEO DEL DÍA 20 DE ABRIL DE 2017		Seis series de 100.000 billetes cada una		Lista acumulada de las cantidades que han correspondido a cada una de las seis series de los números premiados, clasificados por su cifra final		Estos premios caducan a los tres meses, contados a partir del día siguiente al de la celebración del sorteo							
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9										
Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete	Números	Euros/Billete						
27600	150	27601	150	27602	150	27603	150	27604	150	27605	180	27606	180	27607	180	27608	150	27609	150
27610	150	27611	150	27612	150	27613	150	27614	150	27615	180	27616	180	27617	180	27618	150	27619	150
27620	150	27621	150	27622	150	27623	150	27624	150	27625	180	27626	180	27627	300	27628	150	27629	150
27630	150	27631	150	27632	150	27633	210	27634	150	27635	180	27636	180	27637	180	27638	150	27639	150
27640	150	27641	150	27642	300	27643	210	27644	150	27645	180	27646	180	27647	180	27648	150	27649	210
27650	150	27651	150	27652	150	27653	150	27654	150	27655	180	27656	180	27657	180	27658	150	27659	7.620
27660	60.000	27661	7.620	27662	150	27663	150	27664	150	27665	180	27666	180	27667	180	27668	150	27669	210
27670	150	27671	150	27672	150	27673	150	27674	150	27675	180	27676	180	27677	180	27678	150	27679	150
27680	150	27681	210	27682	150	27683	210	27684	150	27685	180	27686	180	27687	180	27688	150	27689	150
27690	150	27691	150	27692	150	27693	150	27694	150	27695	180	27696	240	27697	240	27698	150	27699	150
83500	300	83501	300	83502	300	83503	300	83504	300	83505	330	83506	330	83507	330	83508	300	83509	300
83510	300	83511	300	83512	300	83513	300	83514	300	83515	330	83516	330	83517	330	83518	300	83519	300
83520	300	83521	300	83522	300	83523	300	83524	300	83525	330	83526	330	83527	450	83528	300	83529	300
83530	300	83531	300	83532	300	83533	360	83534	300	83535	330	83536	330	83537	330	83538	300	83539	450
83540	300	83541	300	83542	300	83543	360	83544	300	83545	330	83546	330	83547	330	83548	300	83549	360
83550	300	83551	300	83552	300	83553	300	83554	300	83555	330	83556	330	83557	330	83558	300	83559	300
83560	300	83561	300	83562	300	83563	300	83564	300	83565	330	83566	330	83567	330	83568	300	83569	360
83570	300	83571	300	83572	300	83573	300	83574	300	83575	330	83576	330	83577	330	83578	300	83579	300
83580	300	83581	360	83582	300	83583	360	83584	300	83585	330	83586	330	83587	330	83588	300	83589	300
83590	300	83591	300	83592	300	83593	300	83594	300	83595	330	83596	12.390	83597	300.000	83598	12.300	83599	300
Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones	Terminaciones
5190	750	701	150	642	150	0053	750	4584	750	715	180	96	90	3597	990	8838	750	319	150
150	150	81	60			33	60	704	150	5	30	6	30	597	240			539	150
						43	60							27	150			49	60
						83	60							97	90			69	60
														7	30				

ESTE SORTEO ADJUDICA 2.463.000 DÉCIMOS PREMIADOS POR UN IMPORTE TOTAL DE 12.600.000 EUROS

INSTRUCCIONES PARA LA CONSULTA DE ESTA LISTA

1.ª Compruebe si la fecha del sorteo y el dibujo que figuran en la parte superior de la lista coinciden con los de su billete o décimo.
 2.ª En cada columna, y sólo en ella, están todos los premios y reintegros que han correspondido a todos los números que terminan con la cifra grande que la encabeza, clasificados en dos grupos: números completos y terminaciones.
 3.ª Vea si en la columna de números aparece el que Ud. juega y, si así fuera, a la derecha encontrará acumulado el importe total de los premios que han correspondido al billete.
 4.ª Si no está su número completo puede tener premio en el grupo de terminaciones. Si las hay de cuatro cifras y su número las tiene igualmente dispuestas, a la derecha encontrará el total de premios que han correspondido a todos los números que terminan con esas cuatro cifras. Si no tiene premio por terminación de cuatro cifras, o no las hay, proceda en la misma forma con las terminaciones de tres cifras, en su caso con las de dos y, finalmente, con las de una.

NOVETAT EDITORIAL

Pensaments i accions d'un visionari

Ramoneda i Pérez Oliva reflexionen sobre la figura de Maragall

Crònica

DANIEL VÁZQUEZ
SALLÉS
BARCELONA

En arribar, totes les fileres capdavanteres romanen nues a l'espera que les nostres "atrocitats", tal com les anomenava en Raimon, ocupin les seves cadires. A l'auditori de la Fundació RBA, Milagros Pérez Oliva i Josep Ramoneda han estat reunits per conversar al voltant del llibre *Pasqual Maragall, pensament i acció* (RBA-La Magrana). El president de la Generalitat i alcalde Maragall és a la primera fileira, com toca, al costat d'un altre president, Ricardo Rodrigo. "Aquell que es dedica a la cosa pública no està destinat a conservar les amistats". Josep Maria Vallès, introductor de l'acte, evoca una frase de Ciceró. No ha sigut el cas de Maragall, una figura controvertida i genial.

"Felicitó Josep Maria Vallès i Borja de Riquer per haver ideat un llibre que ben bé es podria anomenar *Maragall pour lui-même*", diu Ramoneda. Política, intel·lectual, identitària i tràgica, les quatre raons que envolten la figura del polític. "Sense un sentit tràgic de la vida és impossible afrontar la realitat", afegeix. La resta és pura ficció. Una capacitat de Maragall són les lliçons estratègiques que va donar, per exemple, aconseguint uns Jocs Olímpics quan el poder central no s'ho acabava de creure. Estratègia, anticipació, les habilitats de Maragall per advertir les conseqüències eren úniques.

Ramoneda passa la paraula a Oliva i no me'n puc estar d'evocar el Josep dels setanta, íntim amic del meu pare i membre de la boja redacció de *Por Favor*, on el whisky anava i venia com les anades i vingudes dels membres de la revista als jutjats

Josep Ramoneda i Milagros Pérez Oliva ahir debatent sobre la figura de Maragall a la seu de RBA a Barcelona. MANOLO GARCIA

franquistes. "M'he sentit emocionalment molt identificada amb aquest llibre... S'ha de recuperar el relat de Maragall", demana Oliva. Sense un líder que tingui grans projectes no es va enlloc, seria l'eslògan. Per a Oliva, el projecte que tenia Maragall era visionari.

Alcalde Maragall. President Maragall. El segon projecte de Maragall només va durar tres anys. El relat de Maragall sobre la Generalitat va arribar tard. La primera oportunitat va ser l'any 1999, però es va guanyar finalment l'any 2003. "Les segones oportunitats no són mai tan favorables", repeteix Oliva. Ho diu des del punt de vista de l'anticipació sobre l'adversari. "Ho deixem aquí?", pregunta Ramoneda sorneguer. És bro-

ma. Falta parlar de la transformació de la ciutat, de les polítiques de distribució entre barris, fonamentals per fer una gran Barcelona. "La nostra generació farà la ciutat metropolitana". Ramoneda recorda una frase de l'homenatjat sobre un projecte que encara s'ha d'edificar. "Una de les més grans injustícies és la distorsió que s'ha fet de la seva persona". Oliva ho diu mirant a Carme Forcadell. "Sense l'actiu que va deixar Maragall, Catalunya no podria afrontar el reptes actuals".

La distància -fa 10 anys que Maragall va abandonar la política- facilita mirar l'horitzó amb els ulls d'en Pasqual. Aquests homes i dones que ocupen les primeres fileres no ho posaran gens fàcil. ■

CORRUPCIÓ

Façana de l'Ajuntament de Gimenezells i Pla de la Font (Segrià). ARA

L'excalcalde de Gimenezells, investigat per malversació

MARC TORO
BARCELONA

El jutjat d'instrucció número 3 de Lleida investiga l'excalcalde de Gimenezells i el Pla de la Font (Segrià) i actual cap de l'oposició a l'Ajuntament, Albert Aldavert Ferriz (CiU), per presumpta malversació de fons públics i prevaricació. Segons ha pogut saber l'ARA, Aldavert ha estat citat a declarar després que la fiscalia s'hi querellés en contra per haver cobrat suposadament, durant la seva etapa al capdavant del consistori (2011-2014), un sou superior al que se li va assignar al ple municipal. La Fiscalia, que calcula que Aldavert hauria arribat a "cobrar indegudament" 27.821,24 euros, també denuncia que l'excalcalde hauria nomenat irregularment el secretari de l'Ajuntament.

L'escrit del ministeri públic, al qual ha tingut accés aquest diari, fa constar que el sou fixat per a Aldavert en el ple del 27 de juny de 2011 era de 1.094 euros al mes (dedicació del 75%), però que mig any després l'encara ara regidor de Gimenezells va augmentar la xifra, mitjançant un acord de govern, fins als 1.928,67 euros al mes (amb règim de dedicació exclusiva). Un augment salarial que "no va ser portat al ple ni aprovat en cap ple" i que tampoc va ser publicat al BOP (*Butlletí Oficial de la Província*) de Lleida, afegeix la fiscalia. Aldavert també hauria cobrat indemnitzacions irregulars per assistència a plens i altres reunions. ■

Portes
obertes,

l'amor
despertes.

Diada de Sant Jordi 2017
Diumenge, 23 d'abril, de 10 a 20 h

Jornada de portes
obertes i venda de roses
solidàries a l'Ajuntament
de Barcelona

Recreació de personatges històrics
al llarg de la visita i activitats infantils

barcelona.cat/santjordi
#SantJordiBCN17

AQUEST
ANY OBRIM
EL MIRADOR DE
M. AURÈLIA CAPMANY!
Entrada per
la Plaça de
Sant Miquel

Ajuntament de
Barcelona

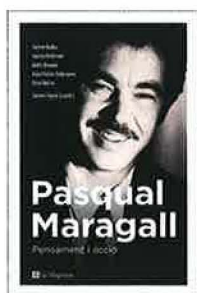

HISTÒRIA

JOSEP M. MUÑOZ

Pasqual Maragall, la licitud del pensament polític

Un grup de col·laboradors propers a Pasqual Maragall ha publicat un volum que constitueix una molt notable aproximació, seriosa i documentada, al "pensament i l'acció" de l'excalcalde de Barcelona i expresident de la Generalitat de Catalunya, amb la transformació urbana de la ciutat i la reforma de l'Estatut com a eixos principals.

DD.AA.

Jaume Claret
(coord.)

Pasqual Maragall

Pensament i acció

Barcelona: La
Magrana, 2017,
496 pp. 22 €

L'acceleració de la història a què vivim sotmesos d'uns anys ençà ha dificultat, sens dubte, la possibilitat de comptar amb un relat (per dir-ho en la terminologia d'ara) assumit, més o menys compartit, del que han significat la figura de Jordi Pujol, però també la del seu més ferm oponent polític, Pasqual Maragall —indubtablement, els dos homes polítics més importants de la Transició ençà a Catalunya. En el cas del primer, Pujol, tota consideració sobre el seu llegat s'ha vist alterada i enfosquida per la «confessió» sobre una «deixa» paterna mai no declarada a Hisenda i l'impacte de la qual (en un programa previ de televisió, el mateix Pujol advertia al periodista Albert Om que «encara sóc a temps d'espatllar la meua biografia») els historiadors futurs hauran de saber discernir del judici històric sobre la seva llarga contribució a la història del país. Malgrat els estudis de Paola Lo Cascio, o els llibres periodístics de Francesc-Marc Álvaro, i atesa la decepció que, com a material per als historiadors, constitueixen els volums de les seves pròpies memòries, la figura de Pujol trigarà potser a tenir una biografia com cal, si no és que en Joan B. Culla hi posa remei en un termini més o menys prudent.

Però qui demana a crits una biografia «a l'anglesa» és Pasqual Maragall, un personatge shakespearà com pocs: l'alcalde de Barcelona més important, influent i longeu (amb el permís de Porcioles), l'home dels Jocs del 1992, el president de la Generalitat que posa fi al pujolisme, el que somia a canviar les relacions Catalunya-Espanya, i el que mor políticament apunyalat pels seus (en una metàfora que va brindar ell mateix el 14 de setembre de 2006 quan, a la llibreria Blanquerna de Madrid, va mostrar al seu successor, José Montilla, un llibre de Sciascia titulat, precisament, *Els apunyaladors*), un any abans de fer públic que pateix la malaltia d'Alzheimer, que, d'una manera inexorable, l'ha apartat de la vida pública.

Dotat d'una enorme vocació política, que fa que deixi de banda el seu plausible vessant acadèmic, però amb

una no tan clara ambició de poder, la trajectòria de Maragall està marcada per tres moments prou coneguts: es troba l'any 1982, als quaranta-un anys, succeint Narcís Serra al front del primer Ajuntament democràtic de Barcelona i guiant la transformació de la ciutat. Deu anys més tard, el 1992, als cinquanta-un, presideix l'organització triomfant dels Jocs Olímpics de Barcelona, culminació d'aquella transformació urbana i el moment de més gran projecció internacional fins aleshores de la ciutat. I onze anys després, el 2003, als seixanta-dos, esdevé el president de la Generalitat, posant fi a vint-i-tres anys de pujolisme, en un govern rebut amb una enorme hostilitat per part de l'establishment, de trajectòria molt accidentada, i que posa en marxa un procés de reforma estatutària que alguns veuen, sobretot —encara que no només— des de la dreta estant, com el responsable d'alguns dels destrets posteriors.

Per això cal celebrar l'aparició d'un llibre, *Pasqual Maragall. Pensament i acció*, coordinat per Jaume Claret i publicat la primavera passada per RBA, que constitueix una aportació cabdal, importantíssima, a l'estudi d'una trajectòria pública de quasi trenta anys (1979-2006), però també dels seus anys de formació intel·lectual i política. Del volum, en són responsables gent pròxima a l'excalcalde i expresident, la majoria d'ells col·laboradors directes seus en algun moment o altre (o en més d'un moment) d'aquesta trajectòria, però sense que aquest punt de partida invalidi, en absolut, el resultat final. Aquest és, sens dubte, el primer i principal mèrit del llibre.

Però no pas l'únic. El llibre conté diversos encerts: el primer d'ells, expressat en el subtítol («Pensament i acció»), és posar de relleu la interrelació fonamental que existeix entre un personatge de sòlida formació acadèmica i un home d'acció que va modulant el seu pensament, tot contrastant-lo, amb l'acció pública. No és, doncs, un polític a l'ús, un actor que interpreta un paper (com havia definit Arthur Miller, en un conegut assaig, els polítics), sinó en tot cas un actor, d'aparença i capteniment potser poc ortodoxos, que

s'escriu ell mateix els seus propis papers. Un polític que pensa, tot actuant. Que proposa, tot fent. Que aprèn, tot exercint. I que exerceix un lideratge fonamentat en l'adquisició d'uns valors que, en el seu cas, tal com explica Joan Fuster-Sobreperere en el seu capítol, «van canviar poc»:

Es van forjar en un entorn familiar liberal, sigui en el liberalisme catòlic dels Maragall o en l'institucionalisme republicà de la seva mare; en la decisiva experiència del FOC i la lluita antifranquista, que el portaren a adoptar un socialisme prou heterodox; en l'estudi de la teoria econòmica i l'economia urbana, que van ser la base de la formació de les seves idees, i en l'obra de govern a l'Ajuntament, on va fer l'aprenentatge de la pràctica política i l'exercici del poder. Sobre la densitat d'aquestes experiències i aprenentatges, mai no va deixar d'interrogar-se sistemàticament. (p. 102)

Pasqual Maragall, amb Enric Truñó a primer terme i Josep M. Sòria al fons, en la campanya electoral de les municipals de l'any 1979. Fotografia: Arxiu Enric Truñó

Un altre encert del llibre és el fet de descansar, fonamentalment, en textos del mateix Maragall. De fet, constitueix una fins ara inèdita selecció de materials que posen de relleu el gruix intel·lectual de Maragall (ben allunyat de la caricatura amb què tan sovint se'l va voler retratar mentre exercia d'home públic), però també els seus dubtes, les seves dèries, les seves argumentacions no necessàriament lineals, però al capdavant —i en això el llibre és bastant concloent— profundament coherents amb una visió que és, això sí, dinàmica i molt sovint en construcció.

El volum es divideix en quatre apartats, dels quals només el del polític Quim Brugué se separa de la resta per la seva menor capacitat de distanciament i la menor profunditat de la seva anàlisi. En un text on hi trobem repetides frases com «no és aquest el moment d'analitzar els complicats destins d'aquest projecte estatutari», o afirmacions com: «Probablement, però, la màgia del *tempus* no funcionaria prou adequadament, i la visió i la capacitat de seducció que

definien l'estil de Pasqual Maragall se'n van ressentir» (p. 264), el lector pot ser que es quedi sense saber perquè «un projecte crucial en l'agenda maragalliana» com era la reforma de l'Estatut no va anar tal era d'esperar (p. 292). El seu resum de l'etapa de la Generalitat el fa en uns termes ben poc convenients per a l'anàlisi històrica: «una experiència entre el somni i el malson» (p. 284), la qual cosa no impedeix que un d'aquests termes reaparegui en una conclusió que grinyola respecte del to analític general del llibre: «Encara avui, Barcelona és sobretot, amb totes les ombres i tots els debats que vulguem obrir, el somni maragallià fet realitat» (p. 303).

Precisament per tal de sortejar els perills de l'exegesi admirativa, l'historiador Joan Fuster-Sobreperere té l'encert de recórrer a la «crònica» de la vida de Maragall que, tanmateix, i des del «distanciament» que el gènere triat li permet, és capaç «d'oferir una interpretació del personatge i la seva significació política» (p. 103). Per la seva banda, el geògraf Oriol Nel·lo fa una anàlisi aprofundida del concepte de «ciutat» en Maragall, i ens mostra

l'ambició i l'abast del seu projecte de transformació. Així, partint d'una afirmació del 1979, en què, arran de l'experiència americana, constata que si hi ha segregació entre centre i perifèria, «*la Ciudad [amb caixa alta] no existe*» (p. 115), Maragall pot concloure, en acabar els Jocs, que la situació s'ha revertit:

Les ciutats són els contenidors on la humanitat diposita els seus problemes. Però del govern de les ciutats neixen també les solucions, gràcies al seu coneixement del territori, a la seva proximitat als ciutadans. [...] Aquest és, probablement, el llegat més important de la Barcelona del '92 i de tota una dècada de transformació urbana: haver contribuït a recuperar la confiança en nosaltres mateixos i en el fet urbà com a element de progrés, de generació de riquesa i de benestar. (p. 116).

Nel·lo presenta, i argumenta per què, Pasqual Maragall com un polític capaç de detectar «els tres reptes principals» que es deriven dels canvis his-

tòrics que li toca de viure: «primera-ment, la necessitat de repensar les tesis de la socialdemocràcia i les pràctiques de l'estat del benestar [...]; en segon lloc, l'obligació de construir noves formes de relació entre les institucions, els partits i la ciutadania, que responguessin als requeriments de major democràcia i transparència; i finalment, l'exigència de definir un nou marc de relacions territorials dels poders públics a escala catalana, ibèrica i europea que, entre altres coses, permetés resoldre el contenciós de l'encaix de Catalunya a Espanya» (p. 130)

No és estrany que el capítol de Nel·lo, dedicat a «La ciutat de Pasqual Maragall», i que conté idees i afirmacions ben suggeridores —la concepció que «la ciutat és la gent» porta Maragall a considerar que «l'espai urbà és, abans que res, una realitat social» (p. 136) i, d'aquí a «la concepció de l'urbanisme com un instrument de reparació, de restauració social» (p. 175)— acabi parlant de la seva concepció del país. Una concepció que porta l'encara alcalde a denunciar la pretensió de reduir Espanya a una sola idea, a un sol centre: en el discurs de Los Rodeos, l'aeroport canari on, el 14 de juliol del 1992, va començar l'itinerari de la flama olímpica per terres espanyoles, partint del punt geogràfic més allunyat possible de Barcelona, Maragall afirmava que «*nunca deberíamos confundir España con el centro y, sobre todo, nunca debería el centro confundirse con España, a riesgo de perderla*».

Així, el capítol de Nel·lo —que acaba ressaltant que el tret principal del pensament de Maragall és «més que l'excentricitat, l'heterodòxia» (p. 222)— enllaça de forma natural amb el de l'historiador i analista polític Jaume Bellmunt, titulat «L'acció catalana» —un terme utilitzat per primer cop pel mateix Maragall l'any 1993, és a dir, quan després dels Jocs comença a pensar en la possibilitat de traslladar el seu «pensament i acció» a l'àmbit de tot Catalunya i a optar, per tant, a la presidència de la Generalitat. Aquest capítol esdevé a hores d'ara un dels més interessants, no només per la seva actualitat evident sinó

també per l'aportació que fa a una etapa més pròxima, menys glossada i podríem dir que menys brillant de la trajectòria de Maragall. (De fet, el dia de la presentació pública d'aquest volum, la periodista Milagros Pérez Oliva va fer girar la seva intervenció entorn de la idea de perquè el Maragall president no havia repetit els èxits del Maragall alcalde).

Bellmunt, que coneix l'estofa de què parla, adverteix que, en l'articulació de la proposta catalanista maragalliana, les idees són «formulades amb un estil característic, més intuïtiu que formalitzat, més indefinit que precís, més orientatiu que normatiu, més obert que tancat, més metafòric que realista. En definitiva», rebla, «són les idees d'un polític que pensa i no d'un pensador de la política» (p. 317). Una mica més endavant, hi afegeix una altra «característica genuïna» del personatge: el fet de «confiar més en les persones que en les idees» (p. 322).

Entre aquestes intuïcions, adquireix una rellevància especial la necessitat d'entendre les raons de l'èxit del pujolisme: i és especialment rellevant, justament, perquè «l'antagonisme polític, ideològic, cultural i personal» entre Pujol i Maragall arran de la dissolució pel primer de la Corporació Metropolitana de Barcelona, el 1987, va ser, a parer de Bellmunt, «el que enfortí el lideratge de Maragall a Barcelona i més enllà» (p. 331). La pugna ideològica i política entre els dos costats de la plaça de Sant Jaume va derivar en un repartiment de papers —els socialistes als ajuntaments, els convergents a la Generalitat— al qual molts semblaven resignar-se. «El problema per al catalanisme progressista», afegeix Bellmunt, «va ser que fàcilment aquest antagonisme va derivar en una obsessió malaltissa amb la personalitat de Jordi Pujol, convertint-se en una resposta reactiva, l'antipujolisme, que li va impedir entendre l'abast del fenomen polític i social que s'aplegava sota el lideratge de Pujol.»

I és aquí on entra en joc la intuïció de Maragall, que ja el 1986 li havia fet afirmar que «el nostre país només

pot ser una cosa més que nacionalista, però mai alguna cosa menys que nacionalista» (p. 333), i que acaba resultant en l'afirmació d'un catalanisme —terme que oposa al de nacionalisme— orientat a canviar les relacions entre Barcelona i Catalunya, i entre Catalunya i Espanya, i que aviat es veu enriquit per l'aportació del catalanisme federalista formulat, sobretot pel que fa a les qüestions fiscals, pel mateix PSC. Bellmunt fa un èmfasi especial en el «moment Maragall», que situa el 1997-1999, és a dir, entre que plega de l'Ajuntament i el primer assalt, victoriós en vots però insuficient en escons, a la presidència de la Generalitat, que és quan Maragall adopta el concepte de «subsidiarietat» o la idea d'Europa com «el context que possibilita la superació del plet històric entre Catalunya i Espanya». A aquest moment li succeeix «l'esperança de l'Espanya plural», arran de l'accés de José Luis Rodríguez Zapatero a la secretaria general del PSOE i, de forma encara més inesperada, a la presidència del Govern.

És, just aleshores, el moment de la lírica maragalliana:

Tanmateix, res no justifica que nosaltres no alcem la veu [...] per dir a Espanya alguna cosa més que «volem peix al cove», «no ens en refiem», «ja n'estem tips» i «obriu l'aixeta». Torna a ser hora de dir: volem participar en la construcció de l'Espanya que nosaltres com a país hem imaginat, l'Espanya que avui Europa espera, l'Espanya dels pobles d'Espanya. Hem de fer amics, no solament aliats. (p. 373).

Una lírica compensada per la visió, bastant més realista però no menys optimista, de l'economista urbà: aquell mateix any 2002 Maragall dirà que «allò que sembla descartat és quedar-nos com les últimes dècades, mantenir el model radial de l'Estat central, la concentració i l'increment de poder estratègic al centre» (p. 375). I és aquí que cobren una especial significació, i una terrible vigència, els seus articles a *El País* que aixequen acta del procés recentralitzador emprès pel govern del

PP amb el mapa radial d'infraestructures, amb l'AVE i l'aeroport de Barajas com a emblemes; uns articles que es titulen «Madrid se va» i, dos anys després, «Madrid se ha ido».

En el primer (febrer del 2001), Maragall hi contradia la tesi del Ministeri de Foment —un ministeri que «*está al frente de algo mucho más importante que los destinos de España. Está al frente de sus redes de infraestructuras. Tiene el lápiz de España en la mano*» (p. 376)— en el sentit que, a Espanya, només hi havia lloc per un aeroport transoceànic (Barajas, en detriment del Prat). Una idea, caldria afegir, ja present en els governs de Felipe González, que negava que a Espanya hi hagués lloc per a dues metròpolis.

En el segon article (juliol del 2003), Maragall feia un diagnòstic, que paga la pena de citar sencer, perquè combina la lírica deliberadament ingènua (el «*magnífico paisaje*») amb l'apreciació realista de per on van, en realitat, els trets:

El magnífico paisaje pintado por la Constitución, una España plural, con idiomas, pueblos y nacionalidades unidas en un proyecto común, se iba como destiñiendo para permitir la aparición de la auténtica, inmarcesible e incombustible pintura de fondo, la de la España radial, discolorada, difícil y necesitada de una mano firme en el centro para dominar sus demonios; si bien ahora una mano tan económica como política, tan «liberal» como antes dictatorial, tan obvia e inocente de todo pecado como nunca antes lo había sido. Ya ni se necesitaba repetir la frase del siglo XVIII, en aquella pragmática sanción que procuraba la desaparición del catalán «sin que se notara el empeño»: las cosas irían, en este sentido, casi sin percibirse. (p. 377)

Bellmunt clou el seu capítol amb una consideració de to menor del període mancat, o almenys «inacabat», de la

seva presidència de la Generalitat (un adjectiu, «inacabat», que figura en el títol de les memòries de Maragall del 2008 i que es repeteix constantment en el llibre quan es refereix a aquesta etapa). I ho fa partint de l'afirmació que «el resultat de les eleccions del 2003, malgrat haver-se assolit la majoria parlamentària de les esquerres,

Pasqual Maragall al seu despatx, 2007. Fotografia: Martí Gallén

no va ser percebut per Pasqual Maragall com una victòria, ni que fos moral, tal com va succeir el 1999». Una afirmació potent, que complementa amb la constatació del «rol secundari» que Maragall exercirà en la seva pròpia presidència: «la inspiració i orientació del programa de govern va portar inequívocament el segell de Pasqual Maragall, però la seva aplicació i el seu ritme van restar força condicionats per les direccions dels partits col·ligats. I cal recordar que Maragall disposava d'un poder més simbòlic que real en el seu propi partit.» (p. 380-381).

El fet que la reforma proposada de l'Estatut pretengués alterar la concepció que Espanya tenia (i té) d'ella ma-

teixa van ser determinants per al desenllaç: així, Bellmunt afirma, cautelós, que «l'Estatut havia estat la manera de dir quina Espanya es volia des de Catalunya, però les reaccions desfermades posaven en dubte la viabilitat de la idea de l'Espanya plural» (p. 383). Al contrari, «van ressorgir els vells dimonis de l'espanyolisme i del jacobinisme, amb excessos d'anticatalanisme groller» (p. 390). Per tant, un cop vistos els costos polítics pagats, el balanç no podia resultar satisfactori, particularment en el pla personal: «El balanç polític i personal per a Maragall», rebla Bellmunt, «va ser ingrat. En acabar el procés estatutari, es trobava més sol que mai, distanciat del seu partit, incomprès per ICV, trencada la relació amb ERC, en ruptura traumàtica amb Zapatero, menystingut per CiU, desnonat pels grans empresaris catalans, etc.» (p. 390).

Un final que fa baixada, i que Bellmunt resol amb elegància expressiva: tot i considerar un pèl exagerada, i sens dubte dictada per l'amistat, la consideració que Xavier Rubert de Ventós fa de l'èxit final de les «imprudències» o fins i tot de les «impertinències» maragallianes, Bellmunt sosté que «tant en l'inconformisme intel·lectual, l'optimisme històric i la tenacitat de Maragall, com en les se-

ves intuïcions fonamentals i en les seves realitzacions imperfectes, resideix una potència a disposició de qui gosi convertir-la en acte» (p. 397).

El llibre es clou amb una coda a càrrec de Jaume Badia, el *constant gardener* del jardí maragallià, que glossa els tres minuts i mig del discurs d'obertura dels Jocs Olímpics del 1992 i els sap convertir en un compendi del pensament, i l'acció, d'un polític probablement irrepètible. Un polític que sabia, com ell mateix va escriure l'any 2002, que «el reformista, aristotèlic o kantian, passa la pena d'haver de comprovar a través de l'acció la licitud del seu pensament» (p. 225). Una frase on hi trobem condensada, amb tota seguretat, la raó última de la seva rellevància. ■

El Gobierno audita los gastos de la Generalitat para evaluar el coste del secesionismo

MIGUEL GONZÁLEZ, Madrid
Los 55 días que van desde la aprobación del artículo 155 de la Constitución, el pasado 27 de octubre, hasta las elecciones autonómicas del 21 de diciembre son un periodo demasiado corto para darle la vuelta a una Generalitat gobernada desde hace

Pese a la aparatosa destitución y posterior encausamiento de los miembros del Ejecutivo catalán, el Gobierno central ha optado por la discreción. Desde la intervención de la autonomía, un goteo de secretarios de Estado ha pasado por los despachos de la descabezada Administración catalana. Un aterrizaje discreto, con reuniones con los altos cargos de la Generalitat fuera de los edificios de las consejerías o convocatorias para acudir a las sedes de los ministerios en Madrid. En ocasiones, las instrucciones se han impartido a través de llamadas telefónicas o videoconferencias.

Ayer mismo, altos cargos de Fomento se reunieron con responsables de la consejería de Territorio y Sostenibilidad en la sede del Instituto Catalán del Suelo, mientras que la llegada de una delegación del Ministerio de Exteriores al Departamento de Asuntos y Relaciones Institucionales y Exteriores y Transparencia fue captada por los fotógrafos del diario *Nació digital*.

Un portavoz del ministro Alfonso Dastis explicó que el objetivo de la delegación, encabezada por el secretario general técnico de Asuntos Exteriores, José María Muriel, era tomar contacto con la consejería, cuyo dirección ha sido asumida por el ministerio. El diplomático Juan Fernández Trigo ha sido encargado de las tareas de "enlace y coordinación" con la consejería catalana, según el mismo portavoz, quien insistió en que no se ha producido ningún nombramiento formal en sustitución del exconsejero Raül Romeva, ahora en prisión preventiva.

Fernández Trigo es un vetera-

ños por el soberanismo, admiten fuentes del Ejecutivo. Pero pueden resultar suficientes para levantar las alfombras y conocer la verdadera dimensión del desvío de fondos públicos hacia el proceso secesionista, añaden. Con este fin, se han puesto en marcha auditorías internas en varias consejerías.

no diplomático, fue embajador en Haití y Paraguay y hasta agosto pasado dirigió la oficina de la Unión Europea en Uruguay.

Fuentes gubernamentales sostienen que, hasta ahora, no se han producido roces con los funcionarios de la Generalitat y que la operación del traspaso de poderes se ha desarrollado con normalidad. Otra cosa es que los funcionarios eviten señalarse conscientes de que, tras las elecciones del 21-D, los partidos sobera-

nistas podrían recuperar el poder ahora perdido.

En Exteriores, el Gobierno optó por suprimir la decena de *embajadas* políticas abiertas por la Generalitat en el exterior, con la excepción de Bruselas —que compartían Cataluña y otras comunidades—, y cesar a sus delegados, todos ellos con sueldos de altos cargos, manteniendo únicamente aquellas dependencias dedicadas a actividades de promoción comercial, turística o cultural.

Carles Campuzano, del PDeCAT (izquierda), y el popular Juan José Matari discuten en el Congreso. / J. VILLANUEVA

Un férreo control sobre las cuentas

El Ministerio de Hacienda lleva controlando las cuentas de la Generalitat desde noviembre de 2015, cuando el titular de la cartera, Cristóbal Montoro, quiso evitar que se destinaran recursos a fines independentistas. Una oficina entera del paseo de Gràcia preparó a contrarreloj más de 283.000 documentos para poder pagar a sus proveedores. El pasado mes de septiembre, Hacienda reforzó el control sobre las cuentas catalanas. Al Gobierno destituido solo le quedaba el control de los impuestos propios, alrededor del 10% del total. Hoy ya no los tienen. Fuentes próximas al Ejecutivo central explican que varios responsables de la Administración catalana han acudido a Madrid para dar cuenta del día a día de las consejerías económicas.

Más allá de la gestión de los trámites diarios, según las fuentes consultadas, uno de los objetivos prioritarios de la intervención será auditar sus gastos para intentar cuantificar el montante de fondos públicos que se han destinado al *procés*. Esta es una instrucción común a todos los ministerios implicados en la aplicación del 155, aunque en el caso de la Consejería de Exteriores tiene especial incidencia, por su carácter eminentemente político.

A nadie se le oculta que el objetivo del departamento que dirigía Romeva era buscar apoyo y reconocimiento internacional para el proceso que culminó con el referéndum ilegal del pasado 1 de octubre y la posterior declaración unilateral de independencia, un empeño que tuvo escaso éxito pero consumió cuantiosos recursos públicos: el presupuesto del servicio exterior catalán fue de 18 millones en 2016, pero estaba previsto duplicarlo este año.

Cuantificar con la mayor precisión el dinero público desviado al proyecto secesionista es una de las instrucciones que ha impartido la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría, responsable de coordinar la intervención de la Generalitat.

Una estimación a la baja

La juez de la Audiencia Nacional Carmen Lamela fijó, a petición del fiscal, una fianza de 6,2 millones de euros para los miembros del cesado Govern acusados de malversación de fondos públicos entre otros delitos. Esta cifra salía de sumar las partidas previstas para financiar el referéndum ilegal, que fueron anuladas por el Constitucional, pero fuentes gubernamentales creen que se trata de una estimación a la baja que no agota la totalidad de los fondos destinados al proceso secesionista.

Bajo la lupa de los auditores estarán no solo las partidas destinadas a financiar apoyos internacionales —como los observadores extranjeros que asistieron al referéndum—, sino también las subvenciones concedidas a organizaciones como la Asamblea Nacional Catalana (ANC) u Òmnium Cultural, cuyos máximos dirigentes están en prisión acusados de sedición.

OPINIÓN

“Señor, ciudadanos del mundo”

JUAN CRUZ

Jaume Badía, que trabajó junto al alcalde Pasqual Maragall y que fue su colaborador cuando el nieto del poeta fue *president* de la Generalitat, titula *La tregua olímpica* un texto sobre el episodio más difundido de la vida de este personaje esencial para entender la reciente historia catalana en relación con España. Desde la esperanza al actual declive, tan triste, tan entristecedor.

Está ese texto en *Pasqual Maragall. Pensamiento y acción* (RBA, 2017) y acompaña a Badía Jaume Belmunt, Quim Brugué, Joan Fuster-Sobrepere y Oriol Nel·lo, estudiosos de quien ahora contempla todo desde la enfermedad que nos privó de su pasión inteligente. Merece la pena detener-

se en el capítulo de Badía, pues versa sobre ese discurso que Maragall pronunció en la inauguración olímpica de 1992 y en el que trabajó como si estuviera preparando un poema sobre las aspiraciones de Barcelona en su relación con el mundo y con España. Badía glosa así el principio del discurso:

“Cuando habla, las pausas, los gestos, las miradas, las inflexiones de la voz —por heterodoxo o desajustado que les parezca a los profesionales de la comunicación— todo tiene una intencionalidad, un sentido. También en esta ocasión. Maragall dice: ‘Señor, ciudadanos del mundo’. La primera palabra que pronuncia va dirigida al Rey de España. Máxima concisión, pues, al atenerse a las

normas del protocolo, seguida de un saludo a la ciudadanía mundial. El saludo al rey Juan Carlos ha desaparecido de la mayoría de las transcripciones del discurso de Maragall de aquella noche. Pero existió”.

Ahí incide Badía en ese instante. “Y no se puede pasar por alto la relación que Maragall mantuvo siempre con la Corona española y, de manera especial, durante el periodo de la nominación olímpica y de preparación de los Juegos. Pero también después”. Esa relación fue mantenida por Maragall “hasta el final de su carrera política, hasta el proceso mismo de reforma estatutaria de 2005-2006, cuando el por entonces presidente de Catalu-

ña intentaría jugar una de sus últimas bazas buscando el apoyo del Rey, antes de su ‘adiós’ a España”.

Es ahí donde entra la vigencia de la actual melancolía, pues ni Maragall puede explicar en este mismo momento cómo quiso él que fuera el Estatut tachado, ni tampoco puede recordar ya cómo quiso él que ese documento fuera más un poema para recitar en las escuelas que un hatillo abigarrado de leyes y fronteras.

Por eso, quizá, esta sombra del tiempo, que no sólo ha caído sobre Maragall sino sobre este país difícil, ha hecho desaparecer la palabra *Señor* “de la mayoría de las transcripciones” de ese discurso del gran alcalde. Queda por averiguar también por qué ya se habla tan poco, como si ese combate se hubiera borrado, de la querrela sin fin que Artur Mas le puso al nieto del poeta por decirle Maragall, en sede parlamentaria, al arquitecto actual del *adiós*, que su problema (el suyo y el de los suyos) era el tres por ciento.